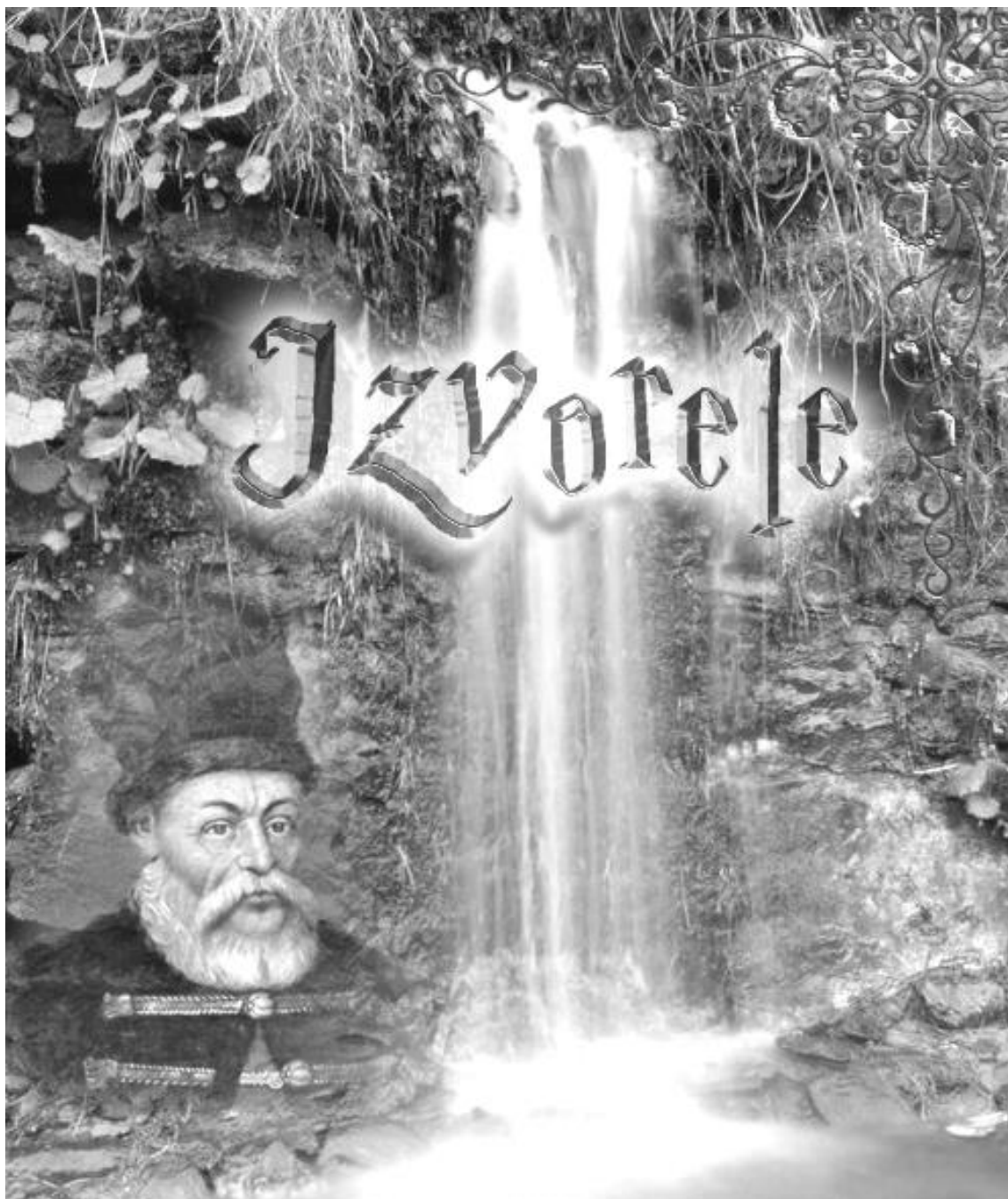

**Școala Gimnazială „Matei Basarab”
Turnu Roșu, Jud. Sibiu**

**Revistă școlară
Nr. 2 / 2014 - 2015
ISSN 2065-6106**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Coordonator: prof. Carmina Volanin

Elevi: Hoandră Ioana-Elena , Costeiu Irene-Ioana, Onică Evgenia, Popa Sonia-Maria,
Cârpătorea Radu- Cristian, Șoima Valentina- Georgiana, Neagoie Delia-Cristina,
Balea Andra-Ioana, Spivac Camelia, Ureche Denisa-Ioana

Colaboratori: prof. Carmen-Liliana Buta, prof. Purece Claudia Lia, prof. Silvia-Agnes Vițchii,
prof.înv. primar Aniela Grigore

Îndrumător elevi: prof. Carmina Volanin

1. Argument.....	3
2. Localitatea mea-punte între trecut și viitor	4
3. Hora anotimpurilor: primăvara.....	5
4. Dragobetele, sărbătoarea dragostei la români.....	7
5. 8 Martie, o zi specială.....	8
6. 2015-Anul Internațional al Luminii.....	10
7. Hora anotimpurilor: vara.....	11
8. Oina- sportul nostru național.....	13
9. Legenda Sf. Graal	15
10. Prieteni necuvântători.....	17
11. O seară de vis.....	18
12. SOS natura!.....	19
13. Medalion literar.....	21
14. Pagina isteților.....	23
15. Pastila de râs.....	24
16. Știați că.....	25
17. Întâmplări care au devenit legende.....	26
18. Activități de succes la școala „Matei Basarab”	28
19. Proiectul Zero Waste.....	28
20. Superdistracție pe biciclete.....	30
21. Pasiunea mea, cinematografia.....	32
22. Povestea merge mai departe.....	34
23. Școala Viitorului e școala ta!.....	35

Adresa:
Turnu Roșu, Str. Școlii, Nr. 428
Jud. Sibiu
Tel./fax: 0269-54433

Motto

Izvor de gând și de cuvânt
Izvor de tainic simțământ,
Izvor curat, netulburat,
Izvor nestins de necuprins
Izvor de vis spre paradis,
Izvor de dor, nemuritor...
Pe unda-ți lină,
să-mparți lumină

Deși mai târziu decât ne așteptam, suntem încântați să aducem sub ochii dumneavoastră al doilea număr din anul școlar 2014-2015 al revistei *Izvorele*. Așa cum v-am obișnuit, veți regăsi în paginile acestui număr o parte din activitățile desfășurate în cadrul școlii noastre pe parcursul celui de-al doilea semestru. De asemenea, vă vom prezenta și activitățile derulate în cadrul proiectului „Școala viitorului- inovație și performanță în dezvoltarea competențelor pentru o viață de succes”.

Redacția

Localitatea mea- punte între trecut și viitor

Tradiții

Hora de la Rusca

Hora din Rusca este un dans popular cu caracter larg de masă, a cărui origine este legată de marele eveniment al răscoalei țărănești, condusă de Horia, Cloșca și Crișan. Așa după cum cunoaștem cu toții, nu toți țăranii au putut participa la răscoală, dar în toate satele au avut loc acțiuni de solidaritate cu cei care luptau împotriva asupririi.

În satul nostru, Sebeșu de Jos, de Rusalii, în același an cu răscoala a avut loc o mare acțiune de solidaritate, la care au participat toți sătenii din satele învecinate. Acțiunea s-a încheiat cu o horă comună. Hora prezintă mai multe noduri, care trebuiau desfăcute de un bun conducător al horei. Acesta trebuia să desfacă nodurile fără ca nodul de brațe să se rupă. Acest obicei s-a păstrat până în zilele de astăzi. În fiecare an, în luna iunie, de Rusalii, sătenii se adună, gătiți în costum național, cum e portul la noi, alb și negru, la fetele nemăritate, roșu și alb, la femeile măritate, și se joacă „Hora de la Rusca”, pe platoul de sub munte. Acest joc este vechi de când oamenii erau iobagi. După formarea nodurilor din lanțul de brațe, sătenii se opreau din joc și, încet, spuneau așa: *Cine-a făcut hora-n deal? / Slugile lui Brukenthal. / Cine-a făcut hora-n vale? / Slugile Măriei Sale. / Noi, țăranii de la sate, / Ziua, noaptea, greu muncim, / Numai birul să-l plătim. / Noi, țăranii de la munte, / N-avem nici găini prin curte, / Vai de noi ce am ajuns! / N-avem nici mălai de-ajuns. / De-om mânca frunza de fagi, / Nu mai vrem să fim iobagi. / A sosit ziua, măi frate, / Să ne facem noi dreptate! / Decât slugă la ciocoi, / Mai bine cioban la oi. / Decât slugă la pământ, / Mai bine toți în mormânt!* Nodurile reprezintă valurile grele prin care a trecut poporul nostru, iar desfacerea nodurilor semnifică încrederea poporului nostru în viitor.

Ziua de Rusalii a dat denumirea locului și a horei. De atunci și până astăzi, în satul nostru se menține acest minunat obicei în care se întâlnesc sătenii din Sebeșu de Jos, cât și alții, din satele învecinate, pentru a sărbători acest eveniment, cunoscut sub numele de „Hora din Rusca”.

Tehnoredactare, Delia-Cristina Neagoe, Andra-Ioana Balea

Hora anotimpurilor: primăvara

Vine, vine primăvara, cu alaiul ei de flori....

Dis-de-dimineată, Zeul soare se luptă cu norii grei. Zăpada pufoasă a început să se topească. A sosit primăvara, prima fiică a Bătrânului An.

Din când în când, un vânt rece trimite rafale peste natura încă amorțită de frig, vrând să împiedice mult așteptata primăvară. Ghiociei albi își fac sfioși apariția prin mantia tot mai subțire a zăpezii. Ei sunt primii vestitori ai primăverii. Murmurul izvoarelor se aude voios de sub gheața care se topește încet de la razele strălucitoare ale soarelui. Se ivește și colțul ierbii, care va forma cât de curând un covor moale, de un verde crud.

O dată cu ziua mamei, Primăvara o învinge pe sora ei, Iarna, și se instalează în tronul verde, aducător de veselie și speranță. Toate viețuitoarele revin la viață, câmpul este plin de flori multicolore, copacii înmuguresc, găzele roiesc în jurul acestora, iar păsările se întorc la cuiburile părăsite în toamnă. Copiii, bucușori, umplu strada cu jocurile lor hazlii, iar oamenii se pregătesc pentru munca câmpului.

Natura revenită la viață, precum Domnul Iisus Hristos, ne oferă o stare de liniște sufletească și o dorință imensă pentru viață. Ce frumoasă ești, Primăvară! Ne înveselești pe toți cu alaiul tău.

Andreea Streinu-Buta

(desene realizate de clasele primare)

Tehnoredactare, Evgenia Onică, Irene-Ioana Costeiu

Bine ai venit, primăvară!

A sosit luna lui martie și o dată cu ea, primăvara își face loc în calendar. Un potop de raze strălucitoare alungă iarna și ultimele pete de zăpadă.

Pământul umed ajută ghiociei mici și plăpânzi să răzbată la lumină. Florile aștern un covor multicolor pe pajiștea înverzită, iar găzele și păsările zboară vesele.

Cerul e limpede ca cristalul și zâmbește blând, aducând liniște în inimile noastre. Natura cu a sa mantie verde emană prospețime și culoare. Grija sa este să trezească la viață orice firisor de iarbă și să înmugurească fiecare copac. De pe o floare răsărită parcă de nicăieri, un fluture zglobiu își etalează cu mândrie aripile frumos colorate.

Natura din ce în ce mai plină de viață îi cheamă pe copii să-și reia jocurile în aer liber. Copiii zburdă pe plaiurile înverzite, culeg ghiociei, cântă și se bucură de vremea frumoasă.

Desene și compunere, **Diana-Maria Hodorocea**

Primăvara în natură

Este din nou primăvară. Natura se spală pe ochi somnoroasă, fiindcă tocmai s-a trezit din somnul anotimpurilor reci. Odată cu ea au venit și păsărelele, care ne încântă cu recitalurile lor.

Primăvara, așezată în fața oglinzii, se dă cu puțină pudră pe fețișoară și parcă deodată se aud niste șușoteli... Sunt copacii îmbrăcați în haine de sărbătoare și fluturii lucitori ce găsesc pământul de primăvară. Ea și-a aranjat rochia de mătase și, după ce a închis ultimul centimetru de fermoar, florile au început să-și deschidă petalele colorate și catifelate, să parfumeze aerul și să zâmbească cerului albastru-cristalin. După ce și-a pieptănat părul, și-a pus pe cap un voal alb, prin care a anunțat izvoarele cristaline că pot începe să murmure poveștile adunate în timpul iernii geroase.

Natura nu are o frumusețe trecătoare, are doar haine pe care le îmbracă și cu ajutorul cărora se schimbă total.

Toate anotimpurile sunt frumoase, dar primăvara ocupă un loc special în sufletul meu. Eu cred că nimic nu este mai frumos decât un peisaj de primăvară, în care toate elementele descrise se află într-o conexiune și armonie perfectă, asemenea unor reguli luate din tipare.

Carmen-Maria Hașegan

Tehnoredactare: Valentina Șoima, Delia Neagoe

Dragobetele, sărbătoarea dragostei la români

Prilej de bucurie și bunăstare, Dragobetele este unul dintre cele mai frumoase obiceiuri străvechi ale poporului român. Probabil că 24 februarie însemna, pentru omul arhaic, începutul primăverii, ziua când natura se trezește, păsările își caută cuiburi iar omul participă și el la bucuria naturii. Oamenii de la țară își mai aduc aminte de obiceiul de demult al fetelor și băieților care, în ziua lui Dragobete, se primeneau în haine curate, de sărbătoare și porneau cu voie bună spre pădure, pentru a culege ghiociei, viorelele, tămăioasă, pe care le așezau la icoane și le foloseau la diverse farmece de dragoste. Înspre ora prânzului, fetele porneau în goană spre sat, fuga fiecăreia atrăgând după sine pe băiatul care le îndrăgea. După ce își prindea aleasa, băiatul îi fura o sărutare în văzul lumii, sărut care simboliza legământul lor de dragoste pe întregul an de zile. De aici și celebra zicală „*Dragobetele sărută fetele!*”

Fiecare tânăr avea grijă ca ziua de Dragobete să nu îl prindă fără pereche, ceea ce ar fi reprezentat un semn rău, prevestitor de singurătate pe întreg parcursul anului. Se mai credea că, în ziua de Dragobete, păsările nemigratoare se adună în stoluri, ciripesc, își aleg perechea și încep să-și construiască cuiburile.

Lucrările câmpului, țesutul, cusutul, treburile grele ale gospodăriei nu sunt permise de Dragobete. În schimb, curățenia este permisă, fiind considerată aducătoare de spor și prosperitate.

Nu ai voie nici să plângi în ziua de Dragobete. Se spune că lacrimile care curg în această zi sunt aducătoare de neazuri și supărări în lunile care vor urma.

În unele zone ale țării, ajunul zilei de Dragobete este asemănător ca simbolică nopții de Bobotează. Fetele tinere, curioase să își afle ursitul, își pun busuioc sfințit sub pernă, având credința că Dragobete le va ajuta să găsească iubirea adevărată.

(sursa internet)

Tehnoredactare, Denisa-Ioana Ureche

8 Martie, o zi specială

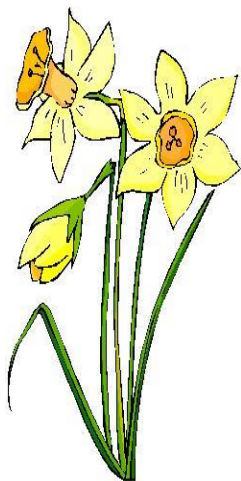
O splendidă privire îmi vine mereu în amintire. E mama! Mama, care m-a crescut până la această vârstă și care mă va crește în continuare. Mama, care uită de îngrijirea ei uneori, ca să ne fie nouă bine și să fim fericiți!

Nu contează cum e mama voastră! Iubiți-o în continuare și bucurați-vă că o aveți! În diminețile senine, când sunteți triști și abătuți, ea vă înveselește. Vă ajută și vă dă sfaturi. Este îngerul păzitor! Femeile, în general, sunt luptătoare și optimiste. Se sacrifică pentru cei din jur, mai ales pentru copii.

Iubiți-vă mama și apreciați-i munca!

Camelia Spivac

Nu am...

Nu am nici pietre, nici metale
Pentru suavele tale
Diafane frumuseți,
Adunate din sute de firimituri de vieți,
Din floare, din rouă, din pasăre,
Ca niște mărgelile de mei, de porumb și de mazăre
Cu acul și firul.
Gândul meu ca trandafirul
S-a întristat.
Am uitat
Să culeg și să opresc
O strachină din argintul ceresc.
Mi-l așternuse luna pe masa cu scule
Și puteam să fac giuvaere destule...

Trezește-te, haide, din somn și din puf,
Gâdilată-n ochi de un zulf
În care bate soarele.
Fiindcă vreau să ți le citesc mărtișoarele...

Tudor Arghezi

Ziua de 8 Martie este cea mai frumoasă zi. Este cea zi în care putem spune mamelor noastre tot ceea ce este mai frumos, în care le putem dărui cel mai prețuit cadou, dar cel mai important este că îi putem oferi dragostea noastră.

Toate acestea i le dăruim ca să îi mulțumim că ne-a dat viață, că ne-a crescut, că ne-a îngrijit, că ne-a alinat durerea la greu și că ne bucură în fiecare zi.

O sărbătoare ca aceasta merită tot ce-i mai frumos.

La mulți ani, mămico !

Delia-Cristina Neagoe

Mărțișoare

pentru fiecare

Mărțișorul, acest străvechi obicei al primăverii, este specific poporului român și își are originea în credințele și practicile agrare. Sărbătoarea lui are loc în prima zi a lui martie, considerată ca prima lună a primăverii. La Roma, începutul anului nou se sărbătorea la 1 martie, luna care purta numele zeului Marte, ocrotitor al câmpului și al turmelor, zeu care personifica renașterea naturii.

În multe săpături mărțișoare cu o vechime mai mare de pietre de râu vopsite în alb și roșu, la gât. Culoarea roșie, dată de foc, deci femeii. În schimb, culoarea albă, albul norilor era specifică înțelepciunii bărbatului. De altfel, șnurul mărțișorului exprimă

arheologice din România s-au găsit 8000 de ani. Sub forma unor mici ele erau înșirate pe ață și se purtau sânge și soare, era atribuită vieții, conferită de limpezimea apelor, de

schimbul de forțe vitale care dau naștere viului, necurmatul ciclu al naturii. [...] Răspândit în toate provinciile țării, mărțișorul este pomenit pentru prima dată de Iordache Golescu. Folcloristul Simion Florea Marian relatează că în Moldova și Bucovina mărțișorul constă dintr-o monedă de aur sau de argint legată cu șnur alb și roșu la gâtul copiilor. Era credința că portul mărțișorului face ca aceștia să aibă noroc. Fetele îl purtau timp de douăsprezece zile la gât, după care-l prindeau în păr și-l țineau astfel până la sosirea berzelor sau până ce înflorea primul pom. După aceea, cu șnurul legau creanga pomului, iar cu banul respectiv își cumpărau caș, pentru ca tot anul să le fie fața frumoasă și albă.

(sursa internet)

Tehnoredactare, Radu-Cristian Cărpătorea, Sonia-Maria Popa

INTERNATIONAL
YEAR OF LIGHT

2015, Anul Internațional al Luminii

La propunerea organizațiilor științifice din toată lumea, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a proclamat **2015 Anul Internațional al Luminii**.

Lumina are un rol vital în viața noastră de zi cu zi, fiind o disciplină imperativă a științei în secolul al XXI-lea. Ea a revoluționat medicina, a făcut posibilă comunicarea pe plan internațional cu ajutorul internetului și continuă să fie liantul care unește aspectele culturale, economice și politice ale societății globale.

Anul Internațional al Luminii 2015 va promova o mai bună înțelegere la nivel public și politic al rolului central al luminii în cadrul lumii moderne, celebrând în același timp un număr de aniversări importante care au loc în 2015. Anul Internațional al Luminii 2015 va pune accentul pe importanța luminii și aplicațiile ei în viața de zi cu zi a oamenilor, fie că este vorba de domeniul sănătății, al comunicațiilor, economie, mediul înconjurător sau social.

Pentru a marca acest eveniment, elevii școlii noastre au participat la Simpozionul Național **Cetățenie europeană și cetățenie națională**, desfășurat pe 27 martie 2015 la Liceul Tehnologic „J. Lebel” din Tâlmăciu. Simpozionul, având drept scop dezbateră problemelor integrării europene și a modalităților de păstrare a identității naționale, s-a desfășurat mai multe secțiuni: moment artistic, referate și prezentări power-point și workshop-uri.

Pentru momentul artistic, 7 elevi ai școlii, coordonați de doamnele profesoare Carmen-Liliana Buta și Carmina Volanin au prezentat o dramatizare a *Lucașului* eminescian. Povestea Lucașului și a Cătălinei, ca și talentul actoricesc al protagoniștilor au încântat întreaga audiență.

Valentina-Georgiana Șoima

Hora anotimpurilor: vara

Este vacanță, iar mâine urmează să plec, împreună cu părinții, la bunici. Bagajele și toate pregătirile pentru călătorie le-am făcut de azi. Primii zori de zi m-au găsit treaz. În curând și globul de foc a apărut pe orizontul aurit, sorbind picăturile de rouă argintie de pe covorașul înverzit din fața casei mele, iar păsările trezite de sărutul razelor trimise de bulgărele de foc își dreg glasul pentru a-și începe concertul cu trilurile lor melodioase. Momentul plecării a sosit, iar bucuria mea nu cunoaște limite. În drum spre casa bunicilor, nu a fost priveliște care să nu mă fascineze. Bunicii mă așteptau nerăbdători și bucuroși în poarta casei lor, construită din bârne și acoperită cu șindriile.

Cum am ajuns, bunicul m-a dus să-mi arate animalele de care se îngrijea cu atâta blândețe și dragoste. În casă, bunica îmi pregătea felurite mâncăruri și dulciuri pe care știa ea că le ador. După masa bogată și delicioasă de prânz, bunica m-a invitat la o plimbare în grădina cu zarzavaturi, care nu este chiar lângă casă. Bine-nțeles că nu am putut să o refuz pe bunica, ba chiar nu am regretat deloc plimbarea la grădină. Voios, alergam pe covorașul verde, brodat cu flori multicolore, înmiresmate, care te îmbătau cu parfumul lor special. Bunica abia dacă o mai zăream în urma mea, când eu eram deja la rugul cu căpșuni proaspeți și rumeniți din grădina cu zarzavaturi, înfruptându-mă cu poftă din ei. Satisfăcut de fructele și legumele proaspete, savurate din grădină, m-am apucat

să culeg flori pentru bunica, care se apropia tot mai mult. Când să ofer buchetul, am observat un iepuraș că se servea liniștit din varza abia învelită.

Ziua s-a sfârșit parcă înainte de a începe, iar eu cu bunicii stăteam pe prispă, sub lumina trandafirie a unui blând apus de soare. Pământul părea adâncit într-o odihnă neclintită, frunzele viei așteptau pregătindu-se pentru tihnitul somn al nopții, iar în depărtări, miștea scânteia singuratică și iazul își așternea fața umedă, sorbind în adânc din lumina asfințitului. Liniștea serii a fost întreruptă brusc de cumătra vulpe, care, din când în când, mai da raite pe la găini. Așa a fost și în seara aceasta. Împreună cu bunicul, am pornit spre cotețul găinilor de unde se auzea mare larmă și acolo am constatat că vulpea intrase în coteț. Bunicul a închis ușa, apoi a prins-o pe cumătra vulpe. Blana ei era roșcată ca pădurea către sfârșitul toamnei, capul nu părea mare, cu două urechi veșnic ridicate, pentru a auzi și cel mai mic sunet. Doi ochi priveau cu răutate mâna bunicului, în timp ce dădea din picioarele terminate cu gheare ascuțite.

Bunicul a luat o nuielușă și i-a tras câteva lovituri vulpii pe spinare, apoi i-a dat drumul lui Azor și s-au fugărit până în pădure. De atunci, cumătra n-a mai călcat curtea bunicului, iar liniștea serilor nu ne-a mai fost stingherită.

În vacanțe la bunicii mei trăiesc adevărate aventuri și descopăr foarte multe lucruri interesante. Acum, că am crescut și am înțeles cât de mult mă iubesc bunicii, aștept cu nerăbdare, în fiecare an, vacanța de vară.

Andrei-Ștefan Hoandă

Tehnoredactare: Irene-Ioana Costeiu, Evgenia Onică

Surprize...de vară

Dimineața însorită de vară anunță o zi călduroasă și liniștită. Soarele ne mângâia cu razele sale. Prin crengi nu adia nici o pală de vânt, iar fluturii și albinuțele se jucau printre petalele multicolore ale florilor din grădină.

Era o liniște care-ți pătrundea în suflet, o rază de soare aducea optimism și bucurie pe chipurile oamenilor. Nimeni nu ar fi renunțat la minunatul concert dat de păsărele dintre ramurile copacilor.

Aproape de prânz, pe cer s-au ivit câțiva nori, iar vântul șuiera printre crengile copacilor, prevestind furtuna. În curând, cerul s-a acoperit cu nori plumburii, din a căror întâlnire rezultau tunete și trăsnete înfricoșătoare. Picături mari de ploaie udau pământul. Nimic nu mai era ca înainte: păsărelele se ascuseseră, florile se legăneau îngrijorate în bătaia vântului, crengile copacilor se zbăteau, iar animalele căutau să dispară din calea prăpădului.

Vântul și furtuna au împrăștiat îngrijorare și teamă peste tot, bucuria și speranța fuseseră înlocuite de spaimă și tristețe.

Andrei Gîlea

În vacanță la bunici

Vacanțele la bunici sunt întotdeauna o încântare pentru mine. Acolo este locul unde mă simt cel mai bine. Duișia, bunătatea și răbdarea lor mă atrag către ei ca o forță magică.

Bunicii locuiesc într-o casuță cu cerdac. Grădina din fața casei este plină cu flori din primăvară și până în toamnă. Curtea cea mare este împărțită în două. Prima parte este curtea din fața casei, cu iarbă de smarald, moale ca mătasea iar cealaltă, în spatele casei, este curtea găinilor, rațelor și găștelor. Dintre toate păsările, cea mai dragă îmi este Tapalaga, o găină pe cât de prietenoasă, pe atât de buclucașă.

Anul trecut, în vacanța de primăvară, Tapalaga mea dispăruse de acasă. Eram cu toții îngrijorați la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Am plecat de la bunici cu sufletul înnegrit de supărare.

După trei săptămâni, primesc veste de la bunici că prietena mea, găinușa, a sosit acasă cu doisprezece pușori galbeni și pufoși. Am sărit în sus de bucurie. Începusem să mă gândesc deja la minunata vacanță de vară ce urma să vină. Îi sunam mereu la telefon să mă informeze despre proaspăta „mămică” și gălbiorii ei. Ce mult mi-aș fi dorit să-i văd cum cresc sub privirile mele, cum ciugulesc din firul crud al ierbii, cum scormonesc după viermișori ! ...

Dar iată un motiv în plus să merg cu plăcere la bunici, în vacanța mare. Mereu găsesc la ei ceva nou care să mă atragă. Poate că există cu adevărat o chemare misterioasă către casa bunicilor...

Alisa-Maria Costeiu

Tehnoredactare, Ioana-Elena Hoandă, Andra Balea

Oina, sportul național al românilor

Ca și celelalte creații folclorice, jocurile de copii, numite odată și „jocuri de petrecere”, reflectă viața socială care le-a generat, redând aspecte de muncă sau scene de luptă.

Jocul de oină amintește de o foarte veche îndeletnicire a daco-romanilor, păstoritul. A “oină” oile înseamnă a le coborî toamna de la munte la șesul verde, într-o zonă sau localitate din apropierea unui râu, fenomen numit *transhumanță*. Există și ipoteza că ar fi un joc războinic, cu momente de atac și de apărare, însă multe dintre denumirile și expresiile folosite în joc sunt specifice păstorilor: căpitanul echipei se numește și *baci*, bastonul se mai numește încă *bătă*, intrarea în teren se numea *intrare la strungă*, jucătorul prins la mijloc - jucător *la strungă*, jucătorii de la prindere - *păscari* (de la păscut) sau *echipa la păscare*.

În ceea ce privește zona de practicare a oinei, ea acoperă aproape toate comunitățile românești și se întinde cu mult în afara granițelor țării. În schimb, oina lipsește cu desăvârșire din ansamblul jocurilor practicate în Imperiul Bizantin, din manifestările tradițional populare și din vocabularul slavilor, bulgarilor și al maghiarilor. Enigma originii oinei este adesea exploataată de jurnaliștii superficiali în căutare de senzational sau de istoricii înregimentați politic, care au ajuns să extrapoleze diverse coincidențe de nume sau simple bizarerii până la nivelul de ipoteze istorice. Cuvântul *oina* sau variante apropiate ale acestuia au fost folosite pentru a identifica localități sau râuri aflate pe tot cuprinsul țării, însă nu se cunoaște cu precizie originea acestor toponime. Nu este exclus ca și o zonă a țării să se fi numit odată *oina*. De asemeni, el se aseamănă cu arhaisme din alte limbi și îl regăsim, cu înțelesuri incerte, la Ion Neculce și la Dimitrie Cantemir.

În mod identic, și cuvântul *minge* a avut multe regionalisme: „mince” și „mice” prin părțile Tecuciului, „pila” și „lapta” în Transilvania, „pulma” în Banat, „suca” în Ohrida, iar în Bitolia „topa” sau „topca” (cuvânt turcesc care înseamnă *minge*). Acestea sunt considerate a fi bazele pe care s-a încercat, fără succes deocamdată, sugerarea unor origini pecenege, cumane sau turcice pentru oina sau, abuzând de similitudinea cu cuvântul *hoinar*, să se inducă ipoteza că oina ar fi fost jocul celor ce umblau hoinari, adică al populațiilor nestatornice – de fapt, interesul era să se inducă concluzia că poporul jucător de oină era lipsit de apartenența la un anumit teritoriu, prin urmare nu putea emite pretenții asupra spațiului unde locuia.

Valul teoriei latiniste a originii poporului român, creație a Imperiul Austriac și răspândit prin Școala Ardeleană, nu a ocolit nici oina: profesorul Radu Corbu, marele animator al jocului, a fost unul dintre cei care au căzut în această capcană și a susținut în cartea sa de popularizare *Oina - joc gimnastic cu mingea*, din 1899, originea latină a numelui, implicit a jocului.

Ce se știe cu certitudine este că oina s-a transmis dintotdeauna din generație în generație, iar primele izvoare scrise, care se bazează tot pe tradiția populară, apar începând cu veacul 18, perioadă în care oina a început să fie practică și la oraș. Unele materiale de popularizare a oinei menționează perioada domniei lui Vlaicu Vodă (1370) ca prima atestare a jocului, folosind ca sursă drama istorică “Vlaicu Vodă”, scrisă în 1888 de Alexandru Davila. Este o dovadă de superficialitate să se facă o asemenea confuzie între o operă literară, care reprezintă doar o viziune poetică asupra vieții la curtea domnească din acea perioadă, și un document istoric, singurul care poate oferi oarecare certitudine.

Prima știre scrisă despre existența jocului de oină a fost identificată de marele istoric și patriot Nicolae Iorga, care o menționează în cartea „Observații și probleme bănețene”. Știrea datează din anul 1763 și este furnizată de preotul Nicolae Stoica din Hațeg, care a consemnat, pe o Cazanie de la Râmnic, anii petrecuți la Timișoara: juca cu copiii în curtea bisericii o variantă a jocului de oină, lopta mică. Medicul mureșan Istvan Natyus, în *Manualul de dietetică*, tipărit în 1782, menționează că educația fizică este absolut necesară sănătății corpului și intelectului și descrie în amănunt foloasele mersului pe jos, ale canotajului, exercițiilor atletice, trântei și ale oinei. În anul 1802, Consiliul profesoral al liceului din Sighetu Marmăției aproba, prin proces verbal, exercițiile permise în școală, printre care și cele de oină. În Muzeul Unirii din Alba Iulia se află un document care menționează cum fruntași ai mișcării naționale de la 1848, printre care și Avram Iancu, se relaxau jucând oina, sub numele de *lopta-pila* (lopta era termenul local pentru minge, iar pila echivalentul său latin).

La 16 octombrie 1852, domnitorul Grigore Ghica pune piatra de temelie la școala din Târgu Neamț, eveniment la care participa și corul elevilor. Printre ei se aflau doi școlari care aveau să devină mândria literaturii române - Nică al lui Ștefan a Petrei din Humulești (Ion Creangă) și Vasile Conta din Ghindăoani Neamț. Cei doi elevi au întârziat la festivitate deoarece se jucau pe toloacă cu un băț și o minge - jocul nostru național, oina.

Răspândită în toate zonele locuite de români, oina are un număr mare de variante. Diferențierile de nume care apar, uneori, și de la un sat la altul, nu aduc și schimbări în fondul structural al jocului. În ținutul Blajului, se juca oina sub numele de „lapta-lunga” sau „de-a lunga”; în Moldova se numea „hoina” sau chiar „oina”, ca și în Muntenia; în Suceava și Botoșani era cunoscută sub numele de „apuca” sau „ogoiul”; în alte zone se mai numea: „una și fugi”, „baci”, „de-a patru să stăm”, „fuga” (Brașov), „halca”, „hopciu” (Dej), „ojerul” sau „oirul”, „matca-mare”, „pila”, „ticul” (Maramureș, zona Lăpușului), „ciocota” (Baia Mare), „ciurca” (Sălaj), „de-a lunga” (Dobrogea) etc. În unele locuri, oina se juca și de către fete, sub numele de „oinița”.

Echipa de oină a școlii noastre a câștigat în acest an **titlul național** la Olimpiada Națională a Sportului Școlar (O.N.S.Ș.). Aceasta a câștigat toate meciurile susținute în cadrul turneului final, găzduit de orașul Caracal, între 24 și 26 aprilie. La acest eveniment au participat 8 echipe, câștigătoarele „zonelor”, iar sportivii noștri au încheiat victorioși fiecare meci. Bravo lor!

Prof. Laurențiu Șiclovan

Tehnoredactare, Radu Cristian Cârătoarea

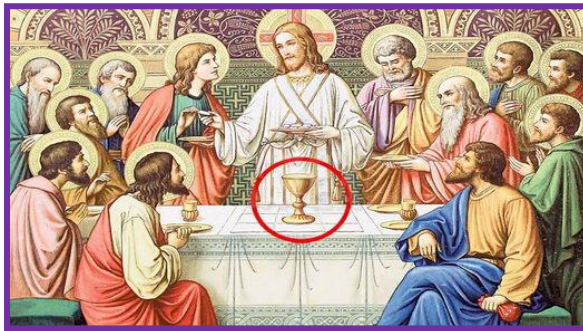

Legenda Sfântului Graal

Încă din momentul când potirul a fost menționat pentru prima dată în istorie și până când s-a regăsit în faimoasele legende arthuriene, Sfântul Graal a strânit multe controverse. Cu cât încercăm să aflăm mai multe despre potir, cu atât misterul se adâncește.

Totul a început în vremea Mântuitorului Iisus Hristos care era printre noi și predica. Înainte ca să fie prins în Grădina Ghetsimani, Mântuitorul și cei 12 apostoli au luat o cină, o masă de rămas bun. Aceasta cină nu a fost una obișnuită, ci una tainică, plină de lucruri care nu pot fi înțelese de mintea omului. Ea s-a numit și se numește *Cina cea de Taină*. La această cină, Iisus le-a vorbit ucenicilor despre Sfânta Liturghie sau Sfânta Euharistie, una din cele 7 taine. Totodată, Fiul lui Dumnezeu a pus bazele Bisericii. O scenă din *Cina cea de Taină* a fost immortalizată și de Leonardo da Vinci. În acea frescă renumită apare imaginea Sfântului Potir.

Ce s-a întâmplat după aceea știm cu toții. Iisus a fost prins și judecat ca un răufăcător. A fost batjocorit și răstignit, noastră. Ajuns la a fost răstignit și începe aventura Graal-din Arimateea ar fi sângele neprețuit și ar unde ar fi întemeiat Glastonbury.

bătut, biciuit, scuipat, doar pentru mântuirea muntele Golgota, Iisus împuns cu sulița. De aici ului. Se spune că Iosif colectat în potir fi plecat cu el în Anglia, mănăstirea

Legendele circulă repede. Iar poveștile despre Sfântul Graal erau multe. Se spune că cine intra în posesia vestitului potir, va avea viața veșnică. Acesta a fost motivul pentru care sute de oameni și-au pierdut viața, sănătatea în căutarea perfecțiunii și nemuririi. În căutarea vestitului și marețului Graal au pornit și cavalerii mesei rotunde conduși de regele Arthur. Acești cavaleri s-au răspândit în cele 4 coțuri ale lumii unde au pierit cu toții, cu excepția unuia, Galaad, cel mai tânăr dintre toți cavalerii care s-au aventurat în această călătorie. El însă a fost singurul cavaler drept și curat care s-a învrednicit să vadă potirul. Destinul l-a dus în orașul sarazinilor, un oras sfânt, aflat sub stăpânirea maurilor. În timp ce Galaad se ruga pe o lespede de piatră dintr-o mănăstire ruinată, o lumină puternică a apărut în fața lui. Pe acea lespede a apărut un potir, care a fost luat de o „mână”, din cer și a dispărut pe vecie. Era Graal-ul. Galaad s-a întors în țara sa, iar oamenii, aflând despre isprăvile sale, l-au venerat și l-au cinstit.

Recent s-au descoperit în Anglia un număr impresionant de castele din sec. al XVII-lea. În castele au fost găsite comori și

artefacte. Printre ele se numărau multe stindarde deosebite. Acestea aveau cusute cu fire de aur imaginea unui potir înconjurat de raze de lumină, spice de grâu și struguri. Să fi fost acestea reprezentări ale Sfântului Graal? Să fi fost purtate de cavalerii templieri?

Sfântul Graal a fascinat și fascinează mii de tineri și adulți, motiv pentru care cercetătorii au pătruns adânc în istorie încercând să găsească indicii cu privire la locul unde s-ar afla azi potirul. S-au efectuat multe săpături arheologice, însă fără succes. Adevărul nu va ieși la iveală, pentru că anumite mistere trebuie să rămână ceea ce sunt - mistere.

(sursa internet)

De Paști

*La toate lucarnele și balcoanele
Au scos din cer ingerii icoanele
Și-au aprins pe scări
Candele și lumânări.*

*Orașele de sus, în sărbătoare
Au întins velințe și covoare
Și ard în potire
Mireasmă subțire.*

*Și din toate ferestrele odată,
Mii și sute de mii
Heruvimii fac cu mâna buclată
La somnoroșii noști copii.*

Tudor Arghezi

Prof. Letiția-Ofelia Hentea
Tehnoredactare, Denisa-Ioana Ureche, Camelia Spivac

Prietenul necuvântător

Era toamnă. Afară ploua mocănește și în geam crengile salcâmului își tânguiau goliciunea de câte ori trecea printre ele vântul rece. Tata a intrat înfrigurat în casă și a scos de sub haină un ghemotoc întunecat, cât un pumn. Doi ochișori negri m-au privit curioși și m-au cucerit. L-am iubit pe Blacky din prima clipă. Era primul meu prieten necuvântător.

Îl țineam într-o cutie pe hol, îl hrăneam, îl mângâiam, iar el mă răsplătea cu alintări pufoase și cu salturi vesele.

Dar timpul a trecut și Blacky a început să facă obrăznicii. Se cățara pe perdea, de parcă ar fi vrut să vadă dacă au înflorit salcâmi, târa peste tot papucii de casă, răsturna CD-urile în căutarea unei muzici numai de el cunoscute. Dacă îl certam, mă privea trist și se ghemuia sub birou. Nu reușeam să-l înțeleg.

Într-o zi, nu m-a mai întâmpinat ca de obicei. Am simțit un fior de gheață străbătându-mi sufletul. L-am regăsit în grădina casei, unde-l dusesese tata. Acolo, din cușca ce-i devenise casă, putea să privească nestingherit albastrul cerului, să alerge după vrăbii, să stea tolămit la soare, să fie fericit. Atunci am înțeles că dragostea mea nu a fost de-ajuns pentru Blacky. Voia să fie liber.

Daniel Anghel

Pisicuța năzdrăvană

Este dimineață. Copiii iau micul dejun, înainte de plecarea la școală.

După plecarea acestora, mama strânge masa. De pe pervazul geamului, pisica Lica privește cu poftă la sticla cu lapte de pe masă. În mintea ei, se gândește deja la ce gustos ar fi lăpticul. Pofta îi dă brânci și așa, sare pe masă, unde varsă laptele. Văzând isprava pisicii, mama o ceartă. Lica nici nu bagă de seamă, stă pe pervaz și își linge lăbuțele. Lăpticul este prea delicios. Văzând mama cât este de drăguță, o iartă și îi pune lăptic într-o farfuriuță.

Pisica Lica este o lingușitoare și reușește să se facă iubită chiar dacă face rele.

Alexandra Ciora

Tehnoredactare, Evgenia Onică

O SEARĂ DE VIS

În data de 3 octombrie 2015, la orele 18⁰⁰ a avut loc în Piața Mică din Sibiu o activitate inedită pentru România. Asociația Culturală Play a organizat prima ediție a evenimentului **Sibiu Guitar Meeting**, la care am participat cu mari emoții, alături de încă 214 copii de vârste diferite. Am fost susținuți de mai mulți chitariști profesioniști ai unor trupe din Sibiu, ca *Antract*, *Guilty Lemon* sau *Oldies Band*, precum și de către profesorii de chitară care s-au ocupat de implementarea acestui proiect. **Pune mâna pe chitară** este un proiect cu rol preponderent educațional și încearcă să promoveze un alt mod de petrecere a timpului liber pentru copii și tineri.

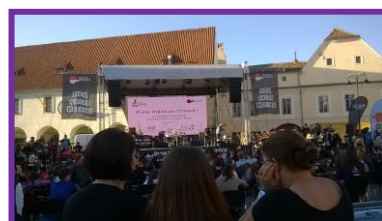
Chiar dacă eu nu am putut participa la aceste cercuri de chitară, am putut învăța și repeta cele 8 piese datorită tutorialelor postate de către Manole, chitaristul de la Antract, pe youtube.

Cu încurajările primite de la Cristi Hrubaru, prezentatorul evenimentului, am interpretat, la unison, opt piese din repertoriul celor de la *Rolling Stones*, *Guns'n Roses*, *Beatels*, *Phoenix* sau *Vali Sterian* și vreau să vă spun că a fost frumos și emoționant.

A fost o experiență extraordinară și îmi doresc să se repete!

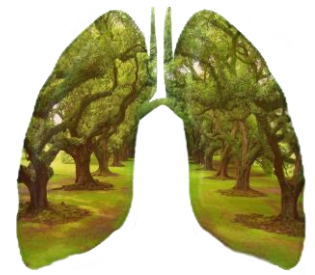

Andreea Streinu-Buta

Tehnoredactare, Evgenia Onică, Irene-Ioana Costeiu

Sos natura!

„Natura nu a fost făcută pentru a fi schimbată”

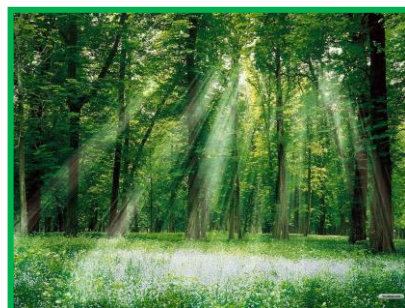
Jerome Kapla

Trăim într-o eră în care ne schimbăm continuu. Ne schimbăm hainele, ne schimbăm mașina, casa, mobila.....Dar nu ne schimbăm și sufletul, adică nu devenim mai buni unii cu alții sau cu mediul în care trăim. Ba, parcă dinadins, ceva rău ne împinge să distrugem totul în jurul nostru, de parcă am fi ultimii oameni de pe Pământ.

În goana lui oarbă după confort și bogăție, omul taie păduri, asanează bălți, schimbă cursul firesc al apelor, mută dealuri și munți, distruge fără remușcări vieți.

Azi se vorbește tot mai mult despre sfârșitul lumii. Și nu o fac numai preoții, ci și oamenii de știință. Se cunosc și vinovații. Noi, oamenii, ne provocăm sfârșitul care va veni mai devreme sau mai târziu. De ce nu ne oprim din distrugere? De ce nu ne trezește și pe noi primăvara din acest somn al morții? Deja este cam târziu. Inundațiile, încălzirea globală produc pagube uriașe. Și totuși e din vina noastră.

Nu se va schimba nimic în lume dacă școlarii plantează 100 de copaci și sunt distruși alte 10 milioane de arbori anual. Avem nevoie de natură. Este un dar pe care Dumnezeu l-a oferit oamenilor. Iar noi, în nebunia noastră, o distrugem și, odată cu ea, ne distrugem pe noi înșine.

Mihai-Constantin Istrate, clasa a VI-a
Tehnoredactare, Valentina-Georgiana Șoima

Prietenii pădurii

A fost odată un loc în care pădurea renăștea în fiecare primăvară, în care florile mângâiau privirile, în care apele se jucau cu păstrăvii agili, în care păsările se opreau să se odihnească și rămâneau acolo vrăjite de frumusețe și liniște. Dar asta a fost odată, când omul era supus naturii, când făcea parte din ea ca un element al armoniei firii.

Numai că omul a evoluat, așa cum era firesc. Dar cu fiecare treaptă urcată pe scara evoluției, natura a pierdut ceva din bogăție și puritate. Cu cât devenea mai puternic, cu atât omul devenea mai neglijent și mai înfumurat. A ajuns să se considere stăpânul naturii. Amară cucerire!

Înverșunării de cuceritor și distrugător a omului, natura i-a răspuns ridicându-i înaintea piedici și forțe nebănuite. I-a arătat de atâtea ori că nu poate fi stăpânită, doar se poate lăsa apărată. Ajutată poate să ajute. Altfel nu face nici o concesie.

Din păcate, puțini au ajuns să înțeleagă acest lucru. Cu cât sărăcia este mai mare și cu cât nivelul de civilizație mai scăzut, cu atât forța distructivă a omului este mai mare. Natura trebuie să reziste cât trăim noi, în rest nu ne interesează, par a gândi mulți. Se taie păduri întregi, se umplu văile râurilor cu gunoaie, se deversează deșeuri toxice, se sapă pante periculoase. În zadar au fost elaborate legi, tratate, parteneriate care trasează norme standard de conviețuire în armonie cu natura. Aproape nimeni nu vrea să știe că pentru un locuitor ar trebui să existe 9,5mp de parcuri sau grădini și 10,5mp de păduri în lurul orașului. Nu vrem să știm de nici o lege care interzice tăierile haotice din păduri. Dar ne interesează cum ne ajută guvernul când natura se revoltă și se dezlănțuie plină de indignare pentru răutatea oamenilor.

Pentru toți ar trebui să fie clar că dacă pierdem prietenia naturii ne pierdem pe noi înșine. De aceea pentru supraviețuirea omului pe Terra trebuie să se ajungă la un parteneriat cu natura prin:

- ocrotirea și protejarea ei;
- adoptarea unor măsuri rapide în cazul dezechilibrelor;
- conservarea naturii, ca loc primordial în sistemul valorilor umane.

Georgiana-Cristina Bărdașu, Laura-Ileana Ionuș, clasa a VI-a

Tehnoredactare, Delia-Cristina Neagoe

Medalion literar

LUCIAN BLAGA (1895-1961)

Lucian Blaga, unul dintre cei mai importanți poeți ai secolului al XX-lea, s-a născut la 9 mai 1895 în satul Lancrăm, județul Alba. Copilăria i-a stat, după cum mărturisește, „sub semnul unei fabuloase absențe a cuvântului”, viitorul poet fiind „mut ca o lebădă” până la vârsta de 4 ani.

Opera lui Blaga acoperă domeniile poeziei, filosofiei, dramaturgiei, eseisticii și memorialisticii. Apariția în 1919 a volumului de versuri „Poemele luminii” a fost salutăată de N. Iorga astfel: „În rândurile rărite îngrijorător, ale cântăreților simțirii noastre de astăzi, fii binevenit, tinere Ardelean!” I-au urmat volumele: „Pașii profetului”, „În marea trecere”, „Laudă somnului”, „La curțile dorului”, „La cumpăna apelor”, „Nebănuitele trepte” etc., iar postum au apărut ciclurile: „Vârsta de fier”, „Cântecul focului”, „Corăbii de cenușă” și „Ce aude unicornul”.

Creația filosofică este grupată în trei trilogii: „Trilogia cunoașterii”, „Trilogia culturii” și „Trilogia valorilor”. Proza blagiană cuprinde lucrările „Hronicul și cântecul vârstelor” și „Luntrea lui Caron”, aforismele sunt grupate în volumele „Pietre pentru templul meu”, „Discobolul” și „Elanul insulei”, iar dintre piesele de teatru amintim: „Meșterul Manole” (jucată prima dată la Sibiu, în 1927), „Tulburarea apelor”, „Cruciada copiilor”, „Arca lui Noe”, „Daria”, „Ivanca” și „Învierea”. Poetul, dramaturgul, prozatorul și filosoful Blaga a devenit membru al Academiei Române, rostind la discursul de recepție în 1937 „Elogiul satului românesc”. A încetat din viață la 6 mai 1961.

Ca poet modern, Lucian Blaga s-a dovedit însetat de cunoașterea marilor taine ale existenței umane, dezvăluindu-le originalul. Și-a creat un sistem propriu de idei, cântând în poezia sa natura, iubirea, satul românesc, sentimentele profunde.

La o dezlegare corectă, veți afla pe verticala A-B numele marelui poet ardelean.

A

1																				
2																				
3																				
4																				
5																				
6																				
7																				
8																				
9																				
10																				
11																				

B

1. Capodopera poeziei eminesciene.
2. „Ce aude...”, ciclu din creația acestui poet.
3. Autorul piesei „O scrisoare pierdută”. (Ion Luca ...).
4. „Jocul...”, piesă de teatru scrisă de Camil Petrescu.
5. A scris „File din cartea naturii”. (Ion ...)
6. „.....Șoimăreștilor”, roman de Mihail Sadoveanu.
7. Autorul poemului „Muma lui Ștefan cel Mare (Dimitrie ...).
8. Poetul din Mălini, Poiana Mărului (Nicolae ...).
9. „.....din copilărie”, capodopera lui Ion Creangă.
10. Nume de arbore, poezie aparținând lui Blaga.
11. Fabulist român, autorul poeziei „Căinele și cățelul”. (Grigore ...).

OCTAVIAN GOGA (1881-1938)

Octavian Goga s-a născut la Rășinari, Sibiu, pe 1 aprilie 1881, având părinți cu știință de carte, tatăl fiind preot, iar mama învățătoare.

Goga este cel mai mare poet pe care l-a dat Transilvania, iar în versurile sale și-au găsit întruchipare visurile celor mulți și oropsiți. „Poetul pătimirii noastre” și-a închegat cântecul mesianic pe fondul aprigelor lupte social-naționale. O. Goga și-a publicat primele poezii în „Tribuna”, apoi în „Luceafărul”.

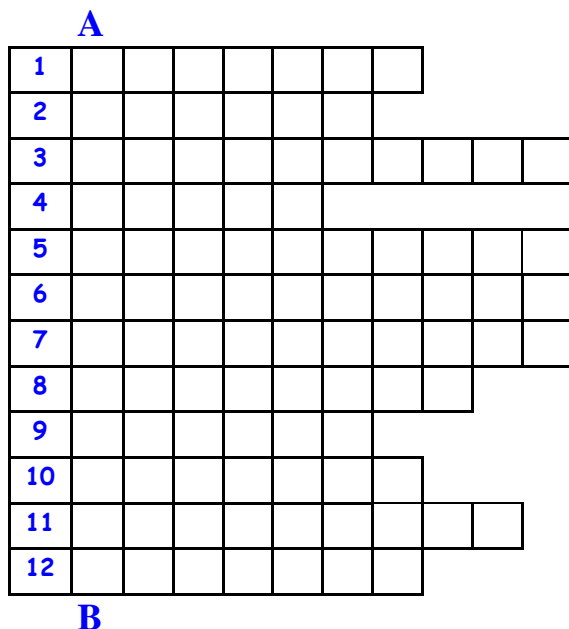
Goga a fost o personalitate marcantă a literaturii române. Dintre volumele de versuri amintim: „Poezii” (1905), „Ne cheamă pământul” (1907), „Din umbra zidurilor” (1913), „Cântece fără țară” (1916), „Din larg” (1939).

S-a stins din viață la Ciucea, în ziua de 7 mai 1938.

Prin profunda simțire umanitară care-l leagă de oprimații timpului său și prin strălucirea artistică a limbii sale, Octavian Goga nu merită doar titlul de poet al națiunii noastre, ci și de poet pe ale cărui coarde vibrează umanitatea.

CAREU LITERAR

La o dezlegare corectă, pe verticala marcată **A - B** veți descoperi numele celui mai mare poet pe care l-a dat Transilvania.

1. „Cartea.....”, operă aparținând lui Geo Bogza.
2. A scris „Fire de tort” (George...)
3. Romancier și memorialist, autorul romanului „La Medeleni” (Ionel)
4. Romanul lui Garabet Ibrăileanu.
5. Autorul nuvelei „Lostrița” (Vasile)
6. A scris „Poeme într-un vers” (2 cuvinte)
7. Bardul din Mircești (Vasile...)
8. Prozator pașoptist, autorul nuvelei „Alexandru Lăpușneanu”. (Costache...)
9. Roman al lui Rebreanu care poartă numele unui animal.
10. „Enigma.....”, romanul lui George Călinescu.
11. Autorul nuvelei „La vulturii (Gala...)
12. Poet și publicist, autorul lui „Zdreanță” (Tudor...)

Familia Popescu a petrecut vara trecută un concediu de vis în Egipt, rămânând cu amintiri de neșters din zona nisipurilor, a piramidelor, a Nilului, a cămilelor.

Despre **Marea Piramidă a lui Keops** au aflat, printre altele, că are baza un pătrat cu latura de aproximativ 240 m, iar înălțimea ei este de 140 m. Ea este construită din circa 2.300.000 de blocuri de calcar. Intrarea în piramidă este dispusă pe latura nordică, la înălțimea de 16,5 m. Această impunătoare construcție antică ascunde mistere care nu au fost pe deplin elucidate nici chiar în zilele noastre.

Cămila

Dromaderul

Pe tot parcursul călătoriei, o încântare pentru copii a fost prezența cămilelor. Un lucru interesant pe care l-au observat a fost că unele au două cocoșe, iar altele una singură. Această cămilă, cu o singură cocoșă, se numește dromader. Ca să le testeze atenția, domnul Popescu i-a pus pe cei doi copii să numere picioarele și cocoșele dintr-un grup de cămile și dromaderi, întâlnit lângă Gizeh. Aceștia au găsit că erau în total 108 picioare și 41 de cocoșe. Tot despre aceste animale au mai aflat că își pot regla singure temperatura corpului,

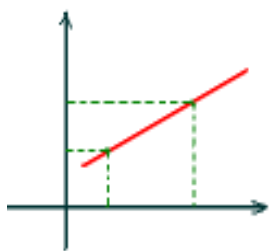
aceasta putând să crească chiar cu 6°C . O cămilă poate transporta greutatea de până la 450 kg și poate bea 100 litri apă în doar 10 minute!

Coloane de piatră

Impresionante au fost și monumentele vizitate în Valea Regilor. Cu toții au rămas uimiți în fața unor coloane de piatră, de formă aproximativ cilindrică, înalte de 20 de m și având diametrul de 4 m. Întrebând-o pe doamna Popescu cât ar putea cântări un asemenea colos de piatră, copiii au rămas în continuare nelămuriți, singurul indiciu primit fiind acela că un cub de piatră cu muchia de 10 cm cântărește 3 kg. Întrebări tulburătoare și-au pus în sinea lor și în ce privește modul în care au fost ridicate coloanele în acele timpuri străvechi, când tehnica era extrem de rudimentară.

La întoarcerea în România, unul dintre copii a observat în aeroport un grafic care indica creșterea de-a lungul anilor a numărului de pasageri care au fost clienți ai companiei aeriene cu care zburau. Pe când să îl studieze mai cu atenție, au fost anunțați că trebuie să se îmbarce în aeronava care urma să-i ducă până la București. Au apucat, totuși, să constate că graficul era o dreaptă ce trecea prin punctele de coordonate (2,3) și (6,5). Zborul spre casă a fost unul liniștit, aeronava având viteza medie de 810 km/h. Au decolat de pe aeroportul din Cairo la ora 18:40 și au aterizat la București la ora 20:50, încărcăți de amintiri pentru toată viața.....

Graficul funcției

Ajutați familia Popescu să afle răspunsuri la întrebările:

1. Ce formulă are funcția de gradul I ce are graficul întâlnit pe aeroportul din Cairo ?
2. În ce puncte intersectează acest grafic, presupus o dreaptă, axele de coordonate ?
3. Câți dromaderi erau în grupul întâlnit lângă Gizeh ?
4. De ce dacă adunăm numărul cămilelor din toată lumea cu numărul dromaderilor, cu numărul total de picioare ale acestor animale, cu numărul cocoșelor cămilelor și cu dublul numărului cocoșelor dromaderilor, rezultatul obținut se divide cu 7 ?
5. Ce lungime are apotema Marii Piramide a lui Keops ?
6. Ce tangentă are unghiul format de o față laterală a Piramidei lui Keops cu planul bazei ?
7. O coloană de piatră din Valea regilor, ca și cele descrise în text, cântărește mai mult de 375 tone ?
8. Un lucrător care ar trebui să ștergă de depuneri suprafața laterală a unei coloane, cât ar câștiga dacă ar fi plătit cu 1 Euro/m² ?
9. Care este distanța Cairo - București ?

Subiect propus de elevii clasei a VII-a
Tehnoredactare, Camelia Spivac, Ioana-Elena Hoandră

Pastila de răs

O doamnă și-a pierdut poșeta în agitația de la cumpărături. A fost găsită de către un băiețel cinstit, care i-a returnat-o. Uitându-se în poșetă, doamna a observat:

- Hmm,... când mi-am pierdut poșeta aveam o bancnotă de 100 de lei. Acum am 10 bancnote de 10 lei.

Băiețelul a răspuns repede:

- Aveți dreptate, doamnă. Ultima dată când am găsit poșeta unei doamne, nu avea mărunțiș pentru răsplată!

Domnule doctor, am avut un coșmar toată noaptea: se făcea că trăgeam de o ușă pe care scria ceva.

- Și ce scria ?

- Împinge !

La ora de gramatică, învățătoarea îl întreabă pe Gigel:

- Care este viitorul verbului „eu casc”?

- „Eu dorm”, doamna învățătoare!

Profesorul meu m-a pedepsit pentru ceva ce nu am făcut.

- Dar ce nu ai făcut?

- Tema pentru acasă!

- Doctore, doctore, mi-am pierdut memoria!
- Când s-a întâmplat asta?
- Nu îmi mai amintesc!

Merge ursul la doctor și spune:

- Doctore, doctore, toată lumea zice că sunt un mincinos!

- Îmi pare rău, dar nu te cred!

Material realizat de Ioana-Elena Hoandă și Irene-Ioana Costeiu

Știați că...

- Războiul de țesut, acționat cu ajutorul apei, era întâlnit în China încă din sec. XVI-lea ?
- În anul 1823, la Newcastle (Anglia), George Stephenson, ajutat de E. Pease, a înființat prima fabrică de locomotive cu abur?
- Savantul român Henri Coandă (1886-1972) a conceput și a construit, în 1910, primul avion cu reacție din lume, încercat de el, în zbor, în același an ?
- La 11 noiembrie 1884, Timișoara a fost primul oraș iluminat electric din Europa?
- La 24 iulie 1889 a circulat primul tramvai electric din țară, la Timișoara?
- În 1904, la Sibiu a circulat primul troleibuz?
- Pădurea Letea, situată în Delta Dunării, este alcătuită din arbori de stejar, fiind cea mai mare rezervație din această zonă geografică (suprafața ei totală însumează 700 ha)?
- Primele atestări documentare ale existenței unor meșteri olari pe teritoriul țării noastre datează de acum aproape 6000 ani, din neolitic. Culmea artistică a creației acestor meșteri o reprezintă ceramica de Cucuteni, a cărei decorație cuprinde motive geometrice?
- În secolul II î.e.n, în Italia, s-a ajuns chiar la o specializare a unor meșteri dintr-o anumită branșă. În construcții erau zidari care zideau pereții interiori, alții numai bolta; alții tencuiau, iar alții ciopleau marmura?
- Primii profesori au apărut în Roma antică, învățământul fiind structurat în acea epocă în trei etape: literele alfabetului și operațiile cu cifre erau predate de un *litterator*, după care noțiunile de limba latină erau aprofundate cu un *grammaticus*. În sfârșit, studiile se încheiau în jurul vârstei de 17 ani, prin frecventarea unui *retor* (în zilele noastre ar echivala cu studiile liceale).
- Ocupația de factor poștal se găsește în toate localitățile țării; această activitate constă în sortarea și distribuirea la domiciliul populației a scrisorilor, mandatelor poștale, presei cu abonament și încasarea contravalorii serviciilor poștale efectuate (abonamente radio-tv, presă, telefon)?

prof. învă. primar Aniela Grigore

Tehnoredactare, Andra-Ioana Balea și Denisa-Ioana Ureche

Întâmplări care au devenit legende.....

Roșia Montană

Roșia Montană este o localitate răspândită pe versanții văii Roșiei, nume căpătat datorită culorii roșiatice a apei din cauza conținutului ridicat în oxizi de fier. Situată la o altitudine de aproximativ 800 m, în valea Roșiei se îmbină culmile domoale ale dealurilor premontane cu masivele muntoase înalte pe care se mai pot vedea urme ale exploatării îndelungate. Localitatea are o existență milenară, fiind cunoscută încă dinaintea cuceririi Daciei și este una din cele mai vechi localități cu tradiție în exploatarea metalelor prețioase din Europa.

A fost înființată de către romani în timpul domniei lui Traian ca oraș minier cu coloniști din Iliria, fiind cunoscută sub numele de **Alburnus Maior**. Primul document în care s-a specificat acest nume este o **tablă din ceară** ce datează din **6 februarie 131**.

Principala bogăție a localității este zăcămintul auro-argentifer cel mai mare din Europa. Din cele mai vechi timpuri teritoriul a fost cutreierat de diferite popoare dornice de îmbogățire. Ocupația de bază a locuitorilor era mineritul aurifer. Băieșii (minerii) aurari din tinerețe lucrau la suprafață și în subteran pentru a descoperi o vână (filon) cu aur care să le facă viața mai ușoară, mai bună și fericită.

Apariția metalurgiei bronzului și a fierului pe de o parte și exploatarea aurului și argintului pe de altă parte, a prilejuit fie reformarea credințelor și obiceiurilor existente, fie crearea altora noi, ceea ce a determinat ca unele fenomene să fie atribuite supranaturalului personificat în ființe fantastice: iele, zmei, joimărică, vâcolaci, balauri, vâlve. Credința în **vâlvă** ca **duh al minelor** este foarte veche în mentalitatea populară, ea apărând o dată cu primele exploatări miniere sau chiar o dată cu primii căutători de aur sau argint.

O primă distincție pe care mentalitatea populară o face referitor la Vâlve este în funcție de vestimentație. Astfel, există Vâlve îmbrăcate în alb și sunt întotdeauna benefice și vâlve îmbrăcate în negru care sunt întotdeauna malefice. Această asociere nu este întâmplătoare. Albul este culoarea purității, a bunătății, de unde conotația benefică a Vâlvei Albe. Aceasta este o personificare din seria valorilor care se apropie de bine, adevăr, cinste și dreptate. Ea îi protejează, îi ajută și le arată locurile cu aur celor cinstiți, săraci și muncitori, dar îi și pedepsește pe cei trufași. Negrul este culoarea tristeții și a inimii rele, asociată cu iadul. Aceste Vâlve au o acțiune distrugătoare atât asupra omului hain și necinstit, cât și asupra celui sărac sau muncitor.

O figură legendară a Munților Apuseni a fost **Mihăilă Gritta**, a cărui poveste o poate afla de la ghidul muzeului oricine vizitează Roșia Montană. Legenda spune că, urmând sfatul vâlvei care a apărut sub înfățișarea unui moș cu barbă albă până-n brâu *Gritta a pus fitilul, dând foc prafului*

negru, iar explozia ce a urmat a provocat halucinanta apariție a unui aur curat, greu și frumos, cum rar s-a mai văzut într-o baie din Roșia.

La întrebarea vâlvei, ce are de gând să facă cu atâta aur, minerul îi răspunde: *O dragul meu și al lui Dumnezeu, e mult darul aflat, dar pentru scopul meu este puțin! Să nu crezi însă că spre desfătarea mea râvnesc după bunuri lumești, nu, dragul meu ortac,... alta e ce mă frământă pe mine. Văd neamul meu în jugul robiei, văd că românilor le este închisă calea la școli, și unicul scut al limbii și legii noastre este casa lui Dumnezeu. Toată școala românilor e biserica... și numai sub scutul altarului avem pază a ne păstra limba și datinile strămoșești. Acum dar, ortace dragul meu, mă vei pricepe că dorul inimei mele e acela să zidesc biserici... Cât se va ajunge din acest aur, tot îl voi împărți până la ultimul gram...".*

Într-o lucrare economică publicată la Timișoara, în anul 1928 sub titlul „Producția aurului și reforma monetară”, dr. Pamfil Ciobanu precizează că aurul extras de Mihăilă Gritta a fost de „17 măji metrice”, egal cu 1700 kg, scos din mina aflată în Cetatea romanilor. Cu această cantitate de aur, la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul lui XIX, minerul Mihăilă Gritta construiește 7 biserici și 7 școli confesionale pentru moșii Apusenilor. Cinci dintre biserici există și astăzi, iar peste drum de mina din Muntele Cetate este o cruce cunoscută sub numele de *crucea lui Gritta*.

Fotografiile din timpul excursiei noastre sper să fie un motiv în plus să ajungeți pe acele meleaguri.

Informații prelucrate de **prof. Silvia-Agnes Vițhii**
(sursa internet)

Tehnoredactare, Camelia Spivac

Proiectul Zero Waste

Protejarea mediului reprezintă un act care trebuie luat în considerare nu numai prin vorbe, ci și prin fapte, pornind de la familie până la celelalte niveluri ale societății noastre. Acest lucru îl putem realiza destul de ușor și fără costuri suplimentare, doar ținând cont de anumite aspecte ale desfășurării activităților noastre cotidiene, în limitele bunului simț.

Prin proiectul **Zero Waste**, elevii participanți și cadrele didactice coordonatoare, prof. Silvia-Agnes Vițhii, Claudia-Lia Purece și Aniela Grigore au încercat să-i facă pe cei din jur să înțeleagă că nu totul ni se cuvine fără a da și ceva în schimb, că nu toate resursele naturale sunt fără fund, că natura nu se regenerează la nesfârșit fără a ne aduce și noi contribuția.

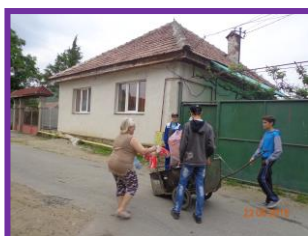
Proiectul s-a derulat în mai multe școli din județ și din țară, având ca obiectiv educarea în spiritul responsabilității față de natură și viață, pentru păstrarea echilibrului natural. Un prim scop a fost înțelegerea impactului activităților umane asupra mediului înconjurător.

Elevii și-au format comportamentul ecologic cu cele trei laturi ale sale: conștiință ecologică (cognitivă, afectivă), conduită ecologică, dezvoltarea unei motivații corespunzătoare pentru cunoașterea, ocrotirea și conservarea mediului natural.

Participanții au luat la cunoștință că un procedeu ce permite reciclarea diferitelor tipuri de materiale: hârtie / carton, aluminiu, sticlă, plastic, materiale neferoase, materiale organice este **colectarea selectivă**, o metodă foarte avantajoasă și din punct de vedere economic.

Deoarece este importantă implicarea tuturor pentru dobândirea și păstrarea unui mediu curat, copiii au realizat fluturași pe care i-su distribui pe raza comunei. Aceasta fiindcă sprijinul și participarea tuturor membrilor comunității au un rol foarte important în vederea dobândirii și păstrării unui mediu curat. Astfel, întregul sat a luat parte la colectarea deșeurilor.

O nouă activitate a constat în confecționarea unor obiecte din materiale reciclabile, iar alta s-a desfășurat sub forma unei competiții având ca scop

identificarea tipurilor de deșeuri și modalitățile de selectare a acestora. Elevilor li s-au pus la dispoziție mai multe tipuri de deșeuri care au trebuit selectate și depozitate în „containerele” puse la dispoziție. S-au fost format trei grupe, iar fiecare participant a trebuit să identifice tipul de deșeu și să-l depună în containerul adecvat, după care preda ștafeta. Echipa câștigătoare a fost cea care a respectat regulile enunțate la începutul competiției și a reușit să selecteze și depoziteze totul corect.

Prin realizarea acestor activități ne-am propus creșterea nivelului de conștientizare a problemelor de mediu, al importanței reciclării și insuflarea pasiunii pentru reciclarea creativă -aceasta având potențialul de a schimba atât perspectiva asupra mediului, cât și abordarea vieții de zi cu zi- și crearea de parteneriate între școli și companiile de reciclare.

Prof. Silvia-Agnes Vițhii, Aniela Grigore, Claudia Purece

Tehnoredactare, Valentina-Georgiana Șoima, Delia-Cristina Neagoe

Super distracție pe biciclete

Pentru prima dată, anul acesta am participat la Cupa DHS, o competiție destinată elevilor pasionați de ciclism. Pe data de 18 mai 2015, într-o zi însorită, am plecat cu trenul spre Sibiu, 7 elevi: Buduleci Georgiana, Cicur Paula, Luca Sergiu, Bărdașu Cristina, Kolosvari Darius, Streinu Eusebiu și Iacob Robert, coordonați de doamna profesoară Purece Claudia, cu scopul de a ne încerca dibăcia în mersul pe bicicletă și cunoștințele teoretice privind regulile de circulație în traficul rutier, pe care trebuie să le cunoască orice biciclist.

Concursul s-a desfășurat în Piața Mică și a constat în două probe: una teoretică

și una practică. Am fost

organizați în două echipe, după cum era prevăzut în regulament, și eram foarte emoționați, dar și foarte încrezători în forțele

noastre. De pregătit ne-am pregătit destul de bine, mai ales cu ajutorul lui Sergiu, cel mai priceput dintre noi, doamna profesoară ajutându-ne mai mult la partea teoretică. Organizatorii ne-au informat că cel care va obține 0 puncte de penalizare, va primi permis de conducere pentru o zi. Sergiu a fost foarte aproape de a obține acest permis, a avut doar 5 puncte de penalizare, pe care le-a obținut chiar la sfârșitul traseului cu obstacole.

Ne-am încurajat unii pe alții foarte mult, doamna profesoară ne făcea galerie de pe margine, iar ceilalți concurenți se rugau să greșim cât mai mult pentru a fi ei învingători. La sfârșit am primit diplome de participare, felicitări din partea organizatorilor și încurajări pentru a participa și anul viitor din partea doamnei profesoare. Chiar dacă nu am fost premianți, ne-am descurcat foarte bine pentru o primă participare, la care am concurat cu echipe foarte experimentate, una fiind chiar câștigătoarea locului I de la competiția națională de anul trecut.

Cei mai importanți au fost însă, fiorii de plăcere pe care i-am simțit când am concurat cu alți elevi și speranțele care mă făceau să visez la glorie. Am promis doamnei profesoare că mă voi pregăti toată vara pentru concursul de anul viitor. Și ceilalți colegi și-au exprimat această dorință. Cei care vreți să vă distrați pe cinste, puteți să vă alăturați nouă.

Ioana-Georgiana Buduleci

Tehnoredactare, Camelia Spivac

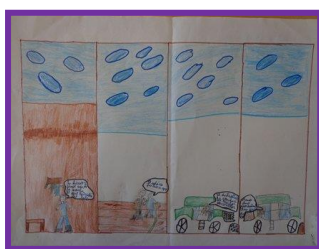

Pasiunea mea, cinematografia

Pentru a patra oară, elevii școlii noastre au răspuns: PREZENT!, Festivalului Astra Film Junior. Acest festival s-a desfășurat în perioada 5-11 octombrie 2015 și ne-a dat posibilitatea să vizionăm multe filme documentare interesante. Din școala noastră au participat elevi ai claselor a III-a, a IV-a și a V-a, însoțiți de doamnele învățătoare Grigore Aniela, Costei Maria și de doamna profesoară Purece Claudia.

Colegii mei din clasele a III-a și a IV-a au participat și la un concurs de benzi desenate, organizat de Astra Film, iar **Streinu Evelyne** a câștigat un premiu special, cu jocuri Lego.

Noi, cei din clasa a V-a, însoțiți de doamna profesoară Purece Claudia am participat la Festival în ziua de joi, 8 octombrie și am vizionat la Sala Thalia, următoarele filme documentare: *Butoiul*, *Andrew cu tobe și trompete* și *Noi suntem băieți*.

Înainte de începerea filmului, doamna profesoară ne-a vorbit despre istoricul sălii și ne-a explicat ce este un film documentar. Eram cu toții foarte impresionați de locul în care ne aflam și de frumusețea încăperii și eram nerăbdători să vedem filmele.

Acestea prezentau viața unor copii din alte părți ale lumii: Venezuela, S.U.A, Olanda. Vizionându-le, am înțeles cât de mult se pot bucura de viață copii care trăiesc în condiții foarte grele, într-un sat lacustru din Venezuela. Distracția lor principală erau întrecerile pe apă, cu butoaie transformate de ei în bărci. Mă gândeam că astfel de întreceri facem și noi, în satul nostru, dar nu cu butoaie, ci cu bicicletele. De la Andrew, băiatul pasionat de tobe și trompete, am învățat că dacă ai o pasiune trebuie să sacrifici foarte mult timp liber pentru perfecționare, pentru îndeplinirea visului tău.

Filmul *Noi suntem băieți* m-a ajutat să înțeleg cum gândesc băieții și ce preocupări au ei la 10-12 ani. Chiar dacă erau din Olanda, se comportau la fel ca băieții din clasa noastră. Mi-ar fi plăcut să fie un film și despre fete. Doamna profesoară chiar ne-a întrebat la sfârșit, când ieșisem din sală, ce subiecte ar fi surprins un film despre fete? Unele au pomenit de modă, altele de dans și muzică, iar altele de shopping. Ar fi frumos să facem chiar noi un film documentar despre fete. Doamna profesoară ne-a spus că vom încerca un astfel de proiect în săptămâna Școala Altfel. Plini de idei și energie, ne-am îndreptat spre centrul orașului, unde doamna profesoară ne-a făcut o scurtă prezentare.

A fost o zi frumoasă de toamnă, în care am învățat foarte multe lucruri noi. Recomand tuturor să participe la edițiile următoare ale festivalului Astra Film pentru că pot învăța foarte multe lucruri, într-un timp scurt și foarte plăcut.

Evgenia Onică

Tehnoredactare, Irene-Ioana Costeiu

Povestea merge mai departe.....

Ar mai fi multe de spus despre activitățile desfășurate pe parcursul celui de-al doilea semestru al anului școlar 2014-2015.

Elevii școlii au participat la multe concursuri școlare- **Comper** (limba și literatura română și matematică), **Fii inteligent!**- matematică, **Comunicare și ortografie**, **LuminaMath**, **Impuls perpetuum**, **Festivalul științelor** și altele. Chiar dacă nu au obținut locul I, elevii **Deneș Nicolae-Luis** și **Hodorogea Robert-Mihai** au dovedit că stăpânesc fizica și chimia, obținând, fiecare la nivelul său de clasă, Locul al II-lea la **Impuls perpetuum** (olimpiada de fizică-chimie pentru elevii din mediul rural).

Săptămâna Școala Altfel- „Să știi mai multe, să fii mai bun!” a adus cu sine o

mulțime de activități recreative: concurs gastronomic, șezătoare cu tematică pascală, concurs de cunoștințe generale, concursuri sportive, drumeții etc.

A fost un an plin, cu reușite pentru unii, cu gust amărui pentru alții, pe care l-am încheiat însă festiv, cu speranța că 2015-2016 va fi unul al realizărilor școlare și extrașcolare.

Redacția